

Poetiska försök eller verser
såväl skämtsamma som
allvarliga /

Wallén, Nils Jacob,

81 A Br.

VALLEN, NILS JAKOB

Handwritten notes in the top right corner, including "1865" and other illegible scribbles.

POETISKA FÖRSÖK

ELLER

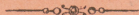
VERSER

SÄVÄL SKÄMTSAMMA SOM ALLVARLIGA

FÖRFATTADE

AF

N.—J.—Wallin

Stamp: K. O. W. B. H. L. G. 1865

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1914

W. H. RAY

PHYSICS OF THE SOLID STATE

PHYSICS

1914

W. H. RAY

POETISKA FÖRSÖK

ELLER

V E R S E R

SÅVÄL SKÄMTSAMMA SOM ALLVARLIGA

FÖRFATTADE

AF

N.—J.—W.

ENKÖPING.

TRYCKT HOS A. J. EDHOLM, 1865.

POSTHUMUS

1858

W. E. R. S. E. R.

AVÅG BOKHÅNDLINGS- & TRYCKERI

FÖRFATTAD

W. E. R. S. E. R.

ENKÖPING

TRYCKT HOS A. J. EDHOLM 1858

Gode granskare, jag ber
Då ni detta genomser,
Öfverse med mina fel,
Som här finnas till stor del.

Jag begär ej något pris,
Som jag heller ej är vis.
Skonsamt mina verser döm;
Jag ej väntar få beröm.

*Samtal mellan ordföranden och ledamöterna
i en Skolstyrelse.*

Ordföranden:

Skolan ger upplysta tider
Emot förra råa år.
Då man på dess bana skrider
Lärdom bjuds, man lärdom får.
Vettlöst vore sig motsätta
Och ej låta efterrätta;
Dumt, så blindt, som boskap går.

Ledamöterna:

Skolan ger förvända tider,
Emot förra goda år,
Så allt närmare det lider
Man af barn ej nytta får.
Man får barnen icke rätta,
Utan måste eftersätta;
Folket från all välfärd går.

Ordföranden:

Då man katkesen hunnit lära
Och den kunnat rätt förstå
Samt sjunga, räkna, skriva mera:
Man de sysslor lära må,
Som passa kan för begge könen.
Som fliten är, så få de lönen;
De lugna emot ödet gå.

Ledamöterna:

Då man katkesen förr fått lära
Och någorlunda den förstätt,
Har icke fordrats kunskap mera,

Man har se'n straxt till sysslan gått.
Gossar, flickor, begge könen,
Gjorde fliten och fick lönen;
Enfald, fromhet rådde då.

Ordföranden:

Upplýsningen, hvad den är vacker!
Den læres fort af qvicka barn,
Förståndets ljus blir då så stærker
Som öfvar sig med dessa bla'n.
Det är ju alltid ädla smycken,
Som öfva sig uti de stycken;
De reda sig ur svåra garn.

Ledamöterne:

Upplýsningen blir icke vacker
Då den förvänds af qvicka barn.
I kunskap lärd i dygd ej stærker,
De snillen äro, usla flarn.
Detta är ej ädla smycken,
Som öfva sig uti de stycken
Att trassla sig i svåra garn.

Ordföranden:

Mitt goda råd att er förmana,
Min tunga säger hvad hjertat vet.
Upplýsningen har nu uppklarnat
För menniskor, och väl är det.
Den kunskap har vill mera lära
Det nyttigt är, det blir en ära;
Den lärdom har, har lycka med.

Ledamöterne:

Vårt bästa råd att er förmana,
Vår tunga säger det hjertat vet,

För svekfullhet ni bör oss varna,
J kunskap har bör veta det,
Det finnes ju en enkel lära:
Att nästan älska, Gudi ära,
Ett sådant råd ger lycka med.

Ett besök på en krog af 3:ne olika männer.

En girig man om krogen gick,
Han lustig var att skåda.
Han skylten såg och brådtom fick,
Han såg sin slant i våda.

”Skall jag förlora denna skatt,
Som fröjdar här mitt hjerta?
Nej, jag skall söka att få fatt
Min nästas gods med smärta.

Jag från min like den skall ta,
Då han min hjälp behöfver,
Och dubbelt värde skall jag ha,
Jag skämmas ej deröfver”.

Så tänkte han då för sig sjelf,
Han larfvade till hemmet,
Rofgirig min och ytterst djerf,
Så var han nu till sinnet.

En drucken man från krogen gick,
Han ruskig var att skåda,
Hans ansigt' väckte mycken skräck,
Hans näsa var i våda.

Han raglade uti sin gång,
Då han till hemmet lände

Och skrålande en fuler sång,
Ur bränvinsstrupen stämde.

När han kom hem, han hustrun då
Med svordom, bannor öste,
Och barnen, som på golfvet gå,
Han dem på dörren föste.

En redbar man på krogen gick,
Han värdig var att skåda,
Tog sig ett glas, fick sig en drick
Och lät förnuftet råda.

Se'n han det gjort gick han derut
Och sina saker skötte
Med drift och håg till dagens slut,
Han gladlig qvällen mötte.

Ren i sin själ för andras väl,
Med bistånd hjälpt den arma
Och var så säll uti sitt tjäll,
Han maka, barn omarma.

Så var hans lott att göra väl,
Med håg och redligt sinne,
Och tänkte väl uti sin själ,
Med samvetsfrid derinne.

*Ett hvilställe i Grans socken på Stockholms-
vägen.*

Jag vet ett vackert näste,
Som är ibland de fleste,
Vid Stockholms stora stig,
I socken Ytter-Grana,

Der folket brukar stadna
Och hvila häst och sig.

Der bor också den mannen,
Som mången med mig sannen,
Att han är from och god,
Om ni vill namnet veta,
Johannes månd' han heta,
Som är båd' grannt och stort.

Man honom Pett'son kallar,
En man som framför alla
Har växt och posityr;
Men mild emot de smärre,
Ej fruktar någon herre,
Fast han med dem bestyr.

Han har också en gumma,
Hon caffe koka kunna,
Som smakligt är och rart,
Utan att eftersätta,
Sin syssla att förrätta,
Men caffet blifver klart.

En dotter kär de håller,
Jag vet nog hvad som våller,
Älskad af far och mor,
Dygdig är hennes lefnad,
Derför har hon god trefnad,
Blir vacker, god och stor.

Den troгна Sigge skäller,
Då det i grinden smäller,
Och folket stiger in;
Men inom tändren mullrar,
Då det på vägen bullrar
Och icke öppnar grind,

I dag är Johans namnsdag,
I natt fick mången famntag,
Utaf sin goda vän;
Men det kan vi försaka,
Då vi bjuds hit att smaka,
Och glädjen är ju den.

Att sedan vi har njutit
Och dagen har framflutit,
Vi bjude godt farväl;
Vi Johan tyckes prisa
Och honom heder visa.
Med hjerta och med själ.

Och tycker när vi somnar,
Det är allt jemt midsommar,
Vi dröm' om nöjen rar;
Men sedan när vi vakna,
Den muntra ro vi sakna,
Men törsten är väl kvar.

Och önska att vi vore
Till denna dagen store,
Som kommer nästa år;
Då bli vi mera qvicka,
Men lite mindre dricka,
Så vi på benen går.

*Svar till en Inspektor, som skämtade att
blifva undertecknads måg.*

Om lyckan vore mig så stor,
Att dottern fick en Inspektor,
På stora gården Ekolsund,
Ett hurrarop gaf jag på stund.

*På begäran af kammarherren Björnstjerna
att få charad öfver sitt namn.*

Vid synen af en björn
Jag rymmer i ett hörn
Men blicken af en stjerna
Jag kommer fram så gerna.

*På begäran af en snushandlare att få nå-
gra ord på sin moders grafvård.*

Vördad mor och älskad maka,
Du hvilar här bland stoft och grus,
En himmelsk sällhet lär du smaka,
Din äldsta son han säljer snus.

*Till mademoiselle C. Lundgren, då hon nöd-
gas flytta från Ekolsund till en bondby.*

(Föreställt som en staffans-visa.)

Törs vi öppna vår skråliga stämma
Att en stund er oroa i natt,
Dålig röst kan goder mening skämma,
Låt ej vänskapen bli vänd i hat.

Staffans gossar kan ej bättre sjunga,
Ynka dem, men straffa icke hårdt,
Öl och bränvin gör en skämder lunga,
Sjunga bra för oss är ganska svårt.

Tröst för oss att ni har lärt er känna
Edra grannars rena tänkesätt,
Ni skall ej i deras väsen finna
Orent smicker, utan rätt och slätt.

Fast ni har sett vid inträdet af världen
Hemska löjen och en tvungen gråt,
Smicker, hatet, ränkorna och flärden,
Vredgas ej, betrakta och förlåt.

Ni har skådat herrarne i världen
Deras tvång och deras nyckers dån,
Despotismens trug och högmodsfjärden
Och var glad att vara långt derfrån.

Sök en vän i alla edra öden
Sympathetisk, redlig, vis och god,
Men försigtig var, ty först i nöden,
Kan ni pröfva vännens hjeltomod.

Se'n låt världen lefva i sin villa,
En försyn som råder för oss allt,
Den får straff, som oskulden gör illa
Af försyn som allt belöna skall.

Det är den, som ger den starka dygder
Och den svaga huggnad tröst och skydd,
Som ger lugnet i de låga bygder,
Bjuder ordning och gör lagen lydd.

Det är den, då sällhet har försvunnit,
Stannar kvar att lifva än vårt mod,
Då dess qual i världen sluta hunnit,
Öppnar oss en himmel ljus och god.

Lycklig vi, om bland de många öden,
Som stormigt jagas här utaf hvarann,
Om vi ha bibehållit intill döden
Karakteren af en redlig man.

Och till slut omkring vår kala hjessa,
Lian höjs och foten tröttnar opp,

Hvem skall trösta oss? Jo endast dessa
Dygders minnen och vårt oskulds hopp.

*Några tankar då jag besökte mitt barndoms-
hem efter en lång tids frånvaro.*

Hel mitt fordna hem, hel dig,
Du gamla, kära hydda,
Du som återkallar mig,
Dagar evigt flydda.
Mången gång i ditt förvar,
Lifvade mitt hjerta,
Mången gång du vittne var
Till min ömma smärta.

Här på älskad moders arm
Löjet först jag kände
Och till hennes hulda barm
Slumrande mig vände.
Här mitt späda ögas tår
I dess sköte flutit
Och i glömda sorgers spår,
Kysars tröst hon njutit.

Mången suck hon för mitt väl
Upp till höjden sände
Och så dygden i min själ
Första gnistan tände.
Men dock ännu hennes bild
Sväfvar för mitt minne,
Fast hon är från lifvet skild
Bor hon dock härinne.

Här med boken i min hand
Satt jag tyst och trägen,
Lexans svårighet ibland

Gjorde mig förlägen,
Men se'n den var väl förhörd,
Glädjens stund sig sände
Och, i leken återförd,
Lifvets fröjd jag kände.

*Till en aktningsvärd och välgörande man på
dess namnsdag, hvars namn var Carl.*

Hjertat klappar, känslan lifvas,
Uppå denna högtidsdag,
Ämnen blott till glädje gifvas
Tydda utaf hjertats lag,
Tacksamhetens gärd att hägna,
Kring dess altar samloms vi,
Dagens fröjd som oss nu ägnas
Skall vår goda ledsvän bli.

Calle, att ditt hjertas värde,
Dina dygders höjning se,
Du oss ädelmodigt lärde
Genom välgerningarne,
Tärda smärtan du den lindrat
Hjertligt ömt deltagande,
Fannt behovet du det mildrat,
Hjelpersamt, ömt, hugsvalande.

Men att skildra dina dygder,
Vor' en djerfhet utaf mig,
Nog hvar en, i dessa bygder,
Vördar och välsignar dig,
För din jemna lycka beder
Honom som all sällhet ger,
Så han mildt din stjerna leder,
Tills den slocknar och går ner.

Till en gammal vän hvars namn var Olof.

Olof förr i unga åren
Var så munter, rask och qvick,
Följde glädjen uti spåren,
Men nu åldrig, full af gikt
Klagar, att han icke kan
Vara som en unger man.

Likväl vänlig och förtrolig,
Då han i mitt sällskap är,
Och så gladlig och så rolig,
Derför har jag honom kär,
En bland mina grannar bäst,
Den jag älskar aldramest.

Han kan snickra, han kan svarfva,
Göra saker af mång' slag,
Roligt språka, lite skarfva,
Så det faller sig i lag;
Men försigtig på allt vis,
Vårdar eld uti sin spis.

Till samme Olof på dess namnsdag, då han icke förmodade att det var den dagen.

Olof han ruskade flaskan sin,
Af Almanachan han blef bedragen,
Oväntadt faller namnsdagen in,
Intet steg till traktering var tagen.
Ej finns nå'n bränvinstår,
Ingen ruda han får,
Olle förlägen går,
Han springer och han står
Och rycker på ett lår.

Olof han hittade på uti hast,
Som aldrig plär vara förlägen,
Framvisar den säd som mognad i ax,
Som duger i gröten och degen.
Vi måst fägna oss då
Både stora och små
Att tiden hunnit gå
Sen vi har sluta slå
Och i rågakern gå.

Tack vare Olof som kommer med bull'n,
Vi dig af allt hjerta måst prisa,
Du väntades nu och finns redan vid tull'n,
Med glädje vi sjunge din visa,
Och signe nu din dag,
Med nöje och behag
Nu Olof du framtåg
Ditt öhl af bästa slag,
Så glader blir väl jag.

Jag hoppas du mig här icke försmår,
Jag tror att du åt mig skall skratta,
Ditt öga till mig med löje se på,
Med nöje och ro dem omfatta,
Och signe nu ditt bo,
Med kalf, också med ko,
Med grisar och med so,
Med tackor, lamm och sto,
Bevara dem för klo.

På begäran af en Skärkarl till sin sonhustru.

Fast jag dröjde något länge,
Är ej därför saken glömt,
Här en gåfva jag dig fägne,
Hvilken jag med omsorg gömt,

Som vittnar att jag kom håg dig,
Du hemma var, bad Gud för mig.

Bästa dotter, goda Brita,
Jag önskar dig här mycket godt,
Vi borta var, ondt måst slita,
För varan som af Gud vi fått;
Men jag bör vara glad och nöjd,
För hälsan som är daglig fröjd.

Från vår strand till Mälarns vikar,
Vår farkost nu sin resa gjort,
Vår bergning vi med omsorg fikar,
Men det har icke gått så fort,
Ty carantén uppehöll oss der,
I tio dygn med stort besvär.

Min son, din man, vi gjorde sällskap
Med din far som gammal äst,
Till Örsundsbro med redskap,
Som drager mer än mången häst,
I vår tunna blef lite säd,
Men pengar ficks, potatis med.

Vår resa den blef ej så mager,
Vi tacka Gud på bästa sätt,
Jag maka barn i famnen tager
Och tycker det är ljuft och ledt
Få vara hemma här i ro
Och frukta Gud uti vårt bo.

*På begäran af en smålänning, som gick och
sålde väfskedar, att få några kärleksverser
till sin älskarinna i Håtuna socken.*

Ack jag kan dig ej förglömma,
Hulda vän jag håller kär,

I mitt hjerta jag dig gömma,
Om jag hade dig nu här.
Jag i famnen dig då tryckte,
Gömde mig vid dina bröst,
Af vällust mina ögon lyckte,
Förtjust finge jag här tröst.

Ingen vor' så säll och lycklig —
Jag som då i famnen låg. —
Stanna kärlek var ej flyktig,
Lust har jag och säker håg.
Ack den lusten är för mäktig,
Och den drager mig till dig.
Den är ljuf och mycket präktig —
I din famn jag hvilar mig.

Dina ögon eldens klarhet,
Och din mun är rosenröd,
Allt på dig är skönt af rarhet.
På din kropp naturen bjöd.
Jag kan icke här beskrifva
Allt som på dig finnes skönt.
Ack om jag hos dig fick blifva
Med din kärlek bli belönt.

Då skall du här nogsamnt finna
Smålandsgossens tacksamhet,
Då han fått en vacker qvinna,
Som hvar ungarl säga vet,
Mister han sin tunga börda
På sitt hjerta, på sin rygg,
Då jag i Håtuna får skörda
Vid din sida lefva trygg.

Och väfskedar, som så många,
Jag till flera qvinnor sålt,
Vackra väfvar, granna långa,

Garnet har ju skeden tålt.
Vi hvarann skall lika tåla
I arbets och i mödans stund,
Samt ej njugga bli och snåla,
Af Guds gåfvor lefva rund.

Du ett tecken mig skall gifva
Om jag älskad är af dig
Och om jag hos dig får blifva
Och om du vill fägna mig.
Möt mig då och mig omarma
Bed mig då att sitta ned
Jag af glädje dig omfamnar,
Lyder dig och dignar med.

*På begäran af organisten H—g till sin
svägerska, fru K—m å Ekolsunds
vårdshus, på Eva-dagen.*

Eva, är du så kallt sinnad,
Såsom denna dagen är;
Men om jag vill mig påminna
Är du både huld och kär,
Emot makan din förrest,
Som sig med dig hafver fäst,
Äfven emot många andra,
Som du moderligt förbarma.

Eva, när du måste vandra
Ifrån paradiset's port,
Nödgedes du liksom andra
Söka fjerran annan ort.
Flyttade till oss i nord,
Såsom vi ock hafva sport

Du fått litet vin tillbaka
Som i dag vi skall få smaka.

Lustigt lif min kära Eva
Önskar jag på denna dag.
Gamla gubbar skall ej bäfva
Göra likaså som jag
Hurra för hvart skott som far,
Tacka för hvar sup de tar,
Önska fröjd och mycken gamman
Frid och ro må stå tillsamman.

*Verser på v. Kölers Bröllopsdag, hvars
Brud under förlofningen uppehållit
sig i Norrland.*

J brudpar och god' vänner,
Vi er ej noga känner,
Men önskar er allt godt,
Af samteliga gäster
Af herrar och af prester
I stort som uti smått.

I nordens gömda dalar,
I nöjets stora salar
Ni glömde ej hvarann.
I rik mans hus och hydda
Ert hjerta blifvit skydda
Och kärlek, trohet fann.

Ack låt den aldrig svika,
Från eder aldrig vika,
Haf den i edert bo,
Så skall när lifvet ändas

Ett bättre lif sig tändas
Som sällhet ger och ro.

Vi oss nu har trakterat
Och edert vin graserat.
Vi öfverlemna er
Med önskan i vårt hjerta
Att aldrig någon smärta
Er mera plågar här.

Men innan vi ha somnat
Och våra ben ha domnat
Vi innesluta er
I bön till allas fader
Som gör hvarenda glader
Som hjälp af honom ber.

*Biografi under ungdomsåren på en nu för
tiden gammal och känd man.*

Vid Hassla strand i treffigt hus
Der frid och endrägt bodde,
Der Herrans klara, rena ljus
Man lärde och man trodde.
Och fadern som en prestman var
Till sina barn han alla dar
Gaf reglor, dem förmante.

»Var arbetsam och frukta Gud»,
Till dem han alltid sade,
»Vik icke från ett enda bud
Godt samvete och glade,
Om ni uppfyller denna pligt,
Ej lyssnar efter menskodikt
Så njut en inre sällhet.

Ej gods och guld jag eder ger
Det är för mig långt borta,
Och stånd och vilkor, annat mer
Blir för er ganska korta
Uti en verld der ni skall gå,
Men min välsignelse ni få,
Uppfyller dessa brister.

Och denna mannen såsom far
Ett knappt bröd vill föröka
För sig och sina resa tar
Predika vill försöka,
Han lyckades att här ernå
Ett litet bättre ställe få
I socken Husby Sjutolft.

Han var ej många dagar der
Förr'n han emot förmodan
Fick sorgsna stunder och besvär.
Oskyldigt kräfd en fordran
Utaf en oväns arga list,
Som påstod var husrötebrist
Af mannen som kom efter.

Och pengarne var icke små:
Det var Ett Tusen Femhundra
Och ingen undra må uppå
Det lilla bo blef plundra,
Och äldsta sonen måst' bli dräng
Åt sinom fader, fast alltjemt
Han lofdes få studera.

Ty socken-herr'n på Ekolsund
Gaf honom råd och löfte:
Er äldsta son är rask och sund,
Han blifva kan min fogde.
Först tjena er i dessa år

Tills jag betalning af er får,
För er jag lemnar summan.

Om han nu öfverger sin bok
Och hjälper sinom fader.
Arbetar han så är han klok,
Den dagen blir han glader,
Då han får se er skuldfri bli
Och qvitt ifrån de bryderi
Som gör er nu så sorgsen.

Och mot sin vilja måst hans son
Sin lärdomsbana sluta,
För att arbeta med stor mån.
Till sist han dock fick njuta
Den lönen efter mödan sin,
Då hoppet började slå in,
Att fadrens skulder minskas.

Med arbet, möda i tolf år
Betala han de skulder,
Och ser att han då vinning får,
Hans fader blef så hulder:
»Mitt boställ du arbetar på
Halfparten grödan skall du få
Så länge som jag lefver.»

Hälftenbrukare i åren tre
At sinom fader var han
Men han tycktes sjelf inse
Och hvilket han nog erfann,
Att hans fader gammal var.
Så snart han slutat sina dar
Blef sonen utan ställe.

*Grafskrift af sörjande sockenbor vid sin
herdes graf i Litslena socken.*

Från oss har den vördade herden
Nu hastat till ljusare rymder,
Flyttat har han ifrån världen,
För oss är hans ansigt' förskymder.

Men minnet af honom förvaras,
Hans läror vi icke förglömma,
En dag komma de att förklaras
Då Herren oss alla skall döma.

På oss han med godhet här tänkte
Och hjälpte den usla i nöden,
Sitt råd och sitt bistånd han skänkte
Och huldhet beviste till döden.

Ack låt oss följa hans exempel,
Med mildhet förlåta vår nästa,
De läror gaf han i vårt tempel
Och önskade alltid vårt bästa.

Han hoppades, bad och han trodde,
Nu skild ifrån jordiska banden,
En lefvande ande der bodde,
Som flytt till de saliga landen.

Stofthyddan den hvilar i jorden,
Men anden som sig har uppsvingat,
Hos Gud nu förherrligad vorden,
Bland saliga andar omringat.

*Vid häradsdomaren L. L. S. i Fiskviks
begrafning.*

Du vandrar till din hvilobädd,
Till grafvens tysta sköte,
Du kallad var, fanns ock beredd
Att emotta det möte
Dit dina vänner gått förut,
Som hunnit målet vandra slut,
Från denna usla jorden.

Som ledamot du främst var satt
I Häradsrätt i Trögden,
Du tänkte godt, var ej besatt
Att ha den usla fröjden,
Att leta upp din nästas fel
Du aldrig tog bort dennes del
Blef aldrig af dig funnit.

Mång' domar fällt för mången man,
Du samtyckt bifall gifvet,
Den dom du väntade och fann
I döden vant du lifvet,
Nu nöjd från jordqvalen fri,
Från verldsligt bråk och bryderi
I sälla hamnen hunnit.

Vi tror då alla hvar och en
Att du behållit trona
Och hos din Gud, din far och vän
Får emotta den krona,
Som Herran jemnt förvarat har,
At dem som i sin lefnads dar,
Med redlighet har vandrat.

*Grafskrift af sörjande syskon vid sin lilla
broders graf.*

I grafvens sköt, som här är trång
Vår broder gått att hvila,
Dess lifstid var mer kort än lång,
Hans dagar snart framila.
Han saknas här af far och mor,
Af sina syskon käre,
Men han har glädje der han bor,
Vi ej misströsta böre.

Du räckte fram den lilla hand,
Bjöd afsked af oss alla
Och slöt dig in i Frälsarns famn,
Om hjälp på honom kalla;
Så tog han upp din lilla själ
Uti sitt stora rike,
Du glädje har oändligt väl
Och fröjd förutan like.

Din ömma mor, din hulda far
Samt dina syskon käre,
Du gått från oss, vi äro kvar
Och sorgen oss besväre;
Men hoppas att en dag se dig,
Med glädje dig omfamna
Ack Jesu styr vår vandringsstig
Att vi hos dig må hamna.

Ack huru säll är icke du,
Som flytta fick ur verlden,
Ditt öga blir ej frestat nu
Af den förgifta flärden;
Men njuter nu i herrlighet
En oförgänglig glädje,

Som är med ro och salighet,
En evig fröjd och nöje.

Så sof då sött du lilla barn
I jordens tysta sköte,
Du vakna skall en gång den da'n,
Du dina vänner möte;
Förenas skall då själ och kropp
Uti det stora lande
Och uti himlen höjas opp,
Bland englar sammanblande.

Vid jubelfesten den 4:de November 1864.

Kom Svea folk från alla orter,
Kom tacka Gud för freden skön,
Stäm upp en sång i klara noter
Med värdigt lof och hjertlig bön
Och höj till Honom rena känslor,
Till alla verldars upphofsman,
Som hindrat krig från våra gränсор
I trenne kungars tid för sann.

Så låtom oss då glada vara,
Som uti Femtiåra tid,
Med glädje nu har fått erfara
Att vi har njutit ro och frid,
Så höjen glasen vänner alla
Och drick med vördnad dennes skål,
Som krig och frid har att befalla
Och det är Sveriges konung vår.

Ack låte honom länge lefva
Till Sveriges stöd, skydd och försvar,

Fienden skall på långt håll bäfva
För landets Konung, folkets far,
Han sina gränsor väl skall skydda
Och ej en punkt ifrån oss gå,
Så att palats så väl som hydda
I frid och ro ostörda stå.

Reglor för människovänner.

Men'ska var och älska dina likar,
Detta är mitt varnings första bud
Den förstenade som hat predikar
Freter sig då sjelf och hädar Gud.

Kryp ej upp att se'n de små förtrycka,
Redlig var om du högaktas vill
Du har äfven lof att göra lycka,
Men bör ega nog förtjenst dertill.

Men förtjenst hvem tror sig den förutan,
Den går långt som ofta misstror sig,
Då du knäpper någon ton på lutan,
Kanske gillas ljudet först af dig.

Vandra alltid varsamt medelvägen,
Mellan girighet och slöseri,
Guldets träl kan också bli förlägen,
Slösarns sista sken än vingleri.

Foglig var mot den du kan befalla,
Trampa ej för det du viktig är,
Vet att ock naturen gifvit alla,
Äfven krypet känslor och begär.

Tala icke högt i politiken,
Sköt ditt värf och tro du har gjort nog,

Mången trott sig om att styra riken,
Som ej kunnat föra rätt en plog.

Skämta icke yrt med ystra bröder,
Om de läror, som du svagt förstår,
Ryck ej bort en trogen enfalld stöder,
Pligten utan religion är svår.

*Af en enkefru vid sin ömt älskade mans
begrafning 1865.*

Hulda vän och ömma maka,
Din bortgång mig bedröfvad gör,
Sorgetåren bittert smaka,
Då man dig till grafven för;
Ingen finnes här på jorden,
Som min oro lindra kan,
Må jag minnas grannt de orden:
Du förflyttat till de land,
Der ingen plåga dig mer hinner,
Du är fri från jordens band.

Känslan i mitt hjerta svider,
Förlusten af en make kär,
Ack jag mins de glada tider,
Men de finnes icke mer;
Du så ömt och så förtrolig,
Gladde alltid här min själ,
Hvad jag var säll, du var så rolig,
Du lefde för mitt hela väl
Men nu äst du här bortgången,
Den hand du räckt mig ligger stel.

Ingen lindra kan min smärta
Eller hela kan de sår,

Denna sorg uti mitt hjerta,
Den är stor och ganska svår;
Hvem skall jag mig kunna klaga,
Ingen som mig trösta kan.
Hvem skall sorgen från mig taga,
Detta kan då ingen man,
Hvem skall kunna mig hugsvala,
Om jag den nu genast fann.

Detta hulda, goda hjerta,
Som jag alltid troget fann,
Dina ögon vore sätta,
Till öm känsla som här brann;
Nu ditt hjerta ligger kallnadt,
Och din ögon slocknat ut,
Kinderna på dig är fallnadt
Och min glädje är nu slut,
Jag kan aldrig dig förglömma,
Goda maka sällhet njut.

Nu jag sörjande allena,
Ensamt bära måst min sorg,
Gud skall oss igen förena
Jag tror visst han blir min borg;
Fast han täcktes tidigt rycka.
Maken den jag höll så kär,
Ger han mig fullkomlig lycka,
Upp hos sig, när vännen der,
Ingen sorg skall då mig trycka,
Då jag bland de sällas här.

*En resandes betraktelser vid en kyrkogård,
under en begrafning.*

Klockorna ljödo högtidligt och klart
Jag sade till gossen skynda din fart

Att jag hinner fråga hvilken det är
Som nu sig till hvilans beger.

Jag träffade folk, som skulle åstad,
Beskåda den högtid, som börjades snart,
Med sorgen i ansigt' och tåren på kind
Och sucken från bröstet som följde dess vind.

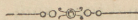
Hvem är den som nu ifrån eder här går
Efter ni så mycket sörjande står?
Är det eder fader, bror eller vän?
Vandra som han ni väl träffas igen.

En fader var han, han gaf oss sitt råd,
Hjelpsam mot oss, som en broder så såt,
God och öm som en menniskovän,
Han har gått bort, kommer aldrig igen.

INNEHÅLL.

	Sid.
Samtal mellan ordföranden och ledamöterna i en Skolstyrelse	4.
Ett besök på en krog af 3:ne olika männer	6.
Ett hvilställe i Grans socken på Stockholms- vägen	7.
Svar till en Inspektor, som skämtade att blifva undertecknads måg	9.
På begäran af kammarherren Björnstjerna att få charad öfver sitt namn	10.
På begäran af en snushandlare att få några ord på sin moders grafvård	10.
Till mademoiselle C. Lundgren, då hon nöd- gas flytta från Ekolsund till en bondby	10.
Några tankar då jag besökte mitt barndoms- hem efter en lång tids frånvaro	12.
Till en aktningvärd och välgörande man på dess namnsdag, hvars namn var Carl . .	13.
Till en gammal vän hvars namn var Olof	14.
Till samme Olof på dess namnsdag, då han icke förmodade att det var den dagen .	14.
På begäran af en Skärkarl till sin son- hustru	15.
På begäran af en smålänning, som gick och sålde väfskedar, att få några kärleksverser till sin älskarinna i Håtuna socken . . .	16.
På begäran af organisten H—g till sin svägerska, fru K—m å Ekolsunds värds- hus, på Eva-dagen	18.

Verser på v. Kölers Bröllopsdag, hvars Brud under förlofningen uppehållit sig i Norr- land	19.
Biografi under ungdomsåren på en nu för tiden 'gammal och känd man	20.
Grafskrift af sörjande sockenbor vid sin her- des graf i Litslena socken	23.
Vid häradsdomaren L. L. S. i Fiskviks be- grafning	24.
Grafskrift af sörjande syskon vid sin lilla broders graf	25.
Vid jubelfesten den 4:de November 1864 .	26.
Reglor för människovänner	27.

1891

Pris: 25 öre rmt.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

